

Bilag 1.

Udvalgets spørgsmål til ministeren for kulturelle anliggender og ministerens besvarelser.

Spørgsmål 1:

Ministerens bemærkninger til forslaget om en licensdeling, der medfører, at indehavere af TV-apparater pålægges en afgift til et privat selskab.

Svar:

Det må antages, at det fremsatte ændringsforslag ikke i den foreliggende form indeholder tilstrækkelig hjemmel til finansiering af en konkurrerende, ikke-kommerciel radio- og TV-organisations virksomhed ved hjælp af en såkaldt licensdeling. En sådan finansieringsform, der medfører pålæggelse af en offentligretlig afgift, måtte forudsætte klar hjemmel i selve lovens tekst, ikke blot i bemærkningerne til lovforslaget. Det bør formentlig også i loven klarlægges, hvilke forpligtelser der — som forudsætning for en andel af den opkrævede licens — skal påhvile den eller de konkurrerende organisationer.

Såfremt et konkurrerende, licensfinansieret selskab blev oprettet, måtte det antagelig — uanset hvilken fordelingsnorm i forhold til Danmarks Radio man valgte — af rationaliseringsmæssige hensyn være rimeligt at benytte det nuværende licensopkrævningssystem og ikke at opbygge et helt nyt administrationsapparat. Ifølge Danmarks Radios skøn ville en „fælles“ licensopkrævning, foretaget af Danmarks Radios licenskontor, ikke medføre væsentlige merudgifter i forhold til de ca. 10 mill. kr., som de nuværende udgifter til licensopkrævningen andrager. Den nye organisation måtte naturligvis bære sin andel af opkrævningsudgifterne.

Som anført under 1. behandlingen den 14. marts 1974 af det foreliggende lovforslag er der grund til at regne med, at en deling af licensen mellem Danmarks Radio og en konkurrerende organisation må forudsætte en betydelig forhøjelse af radio- og TV-licenserne som helhed. Ikke mindst af samfunds-

økonomiske grunde forekommer det særdeles betænkeligt på nuværende tidspunkt at åbne mulighed for en forøgelse af dette udgiftsområde. Det mest hensigtsmæssige må være at afvente revisionen af den nu vedtagne radiolov — der som bekendt skal finde sted senest i folketingsåret 1977-78 — før man tager stilling til, om Danmarks Radios eneret til landsdækkende programvirksomhed skal bevares, og på hvilken måde et eventuelt konkurrerende programforetagende skal finansieres. Selv om den fremsatte tanke om en licensdeling blev optaget i lovforslagets tekst, måtte det forekomme uholdbart at skabe grundlag for en bevillingsmæssig praksis, der ville være i direkte modstrid med det organisatoriske og finansielle system, som er udtrykt i den med stort flertal vedtagne radiolov.

Spørgsmål 2:

Hvorledes kan en sådan deling praktiseres i forhold til seernes brug af de forskellige kanaler?

Svar:

En af forslagsstillerne, hr. Hans Jørgen Lembourn, gav under 1. behandling af det foreliggende lovforslag udtryk for, at en licensdeling ikke eo ipso ville betyde, at man tvang seerne til at betale licens til bestemte selskaber, idet licensdelingen kunne fremkomme som resultatet af en undersøgelse af brugen af de pågældende sendere, således at afgørelsen blev overladt til seerne selv.

En sådan undersøgelse kunne tænkes at bygge på et teknisk målingssystem — hvorved afregning sker efter det registrerede forbrug — eller på „markedsundersøgelser“. Endelig kan man forestille sig en mere vilkårlig delingsnorm, der fastsættes for bestemte perioder ad gangen.

Hvad angår muligheden for teknisk måling af TV-programforbruget skal man pege på de tekniske, økonomiske og administra-